

D E OOST-AFRIKAANSE EIERSLANG *DASYPELTIS MEDICI* (LAMUENSIS) **THE EAST-AFRICAN EGG-EATING SNAKE *DASYPELTIS MEDICI* (LAMUENSIS)**

*Jan-Cor Jacobs, W.A. Vultostraat 62,
3523 TX Utrecht, Nederland;
e-mail: ess-secretary@wxs.nl;
tel./fax: +31-30-2801115*

In veel terrariumboeken wordt de Afrikaanse eierslang genoemd als een relatief gemakkelijk te houden en uitermate interessant dier. Maar wie op zoek gaat naar dit fascinerende reptiel, komt al gauw van een koude kermis thuis. Want de Afrikaanse eierslang blijkt niet gemakkelijk te verkrijgen. Ik had het geluk dat iemand reageerde op een advertentie die ik in *Litteratura Serpentina* had geplaatst. Het betrof een vrouwtje en de prijs die hij vroeg leek mij schappelijk.

Het bleek om een forse tante te gaan van één meter lang. Een dier dat volgens de literatuur met gemak kippeneieren zou eten. Da's mooi, dacht ik nog, want in tegenstelling tot kwarteleitjes zijn die in elke supermarkt te krijgen. Maar de vorige eigenaar gaf mij nog een restantje kwarteleitjes mee, dus die zou ik eerst opvoeren.

Het terrarium waarin ik de slang onderbracht, was 50x30x70 cm. Dat lijkt aan de krappe kant, maar de eierslang is geen atleet met veel bewegingsdrang. Het liefst lag het dier in een hoek van het terrarium op een steen waaronder de verwarmingskabel lag. Bovendien ging deze

*Jan-Cor Jacobs, W.A. Vultostraat 62,
3523 TX Utrecht, The Netherlands.
E-mail: secretary@snakesociety.nl.
Tel./fax: +31-30-2801115 .*

In many terrarium books the African egg-eating snake is mentioned as a relatively easy to keep, and very interesting animal. But, whoever is going to look for this fascinating reptile is sure to have a lot of trouble finding it. It turns out the African egg-eating snake is not that easy to find. I was lucky enough to get a reaction from an add I placed in *Litteratura serpentina*. The animal in question was a female and the price that was asked seemed reasonable.

It turned out to be a big female of about 1 meter in length. An animal that, according to literature, would easily be capable of eating chicken eggs. That's great, I though, because in contrast to quail eggs, chicken eggs are available in every supermarket. But the last owner handed me some leftover quail eggs as well so those would be the first I would feed. The terrarium I put the snake in measured 50x30x70 cm. That may seem small but the egg-eating snake is not a very active species. The animal preferred to lay in a corner of the enclosure on a rock that was placed on a heating cable. Furthermore, over the rock a branch was situated that had some plastic plants and

steen schuil onder een tak waaraan kunstklimop en een oud vogelnest waarin ik het voedsel aanbood, was bevestigd. Kortom, een lekker knus, veilig hoekje. De temperatuur bedroeg overdag dankzij een gloeilampje ongeveer 25-27 graden Celsius, 's nachts zorgde een aan een thermostaat gekoppelde verwarmingskabel ervoor, dat de temperatuur in elk geval op de bodem niet onder de 20 graden zakte.

En nu maar afwachten tot de eierslang haar befaamde kunstje toont: het eten van een compleet ei. Om dat kunstje te flikken, heeft deze slang niet alleen een uiterst uittrekbare bek en keelzak, maar ook verlengde halswervels, die door de slokdarm heensteken. De eerste van deze wervels vormen een soort mesjes; de laatste verlengde halswervels hebben naar voren gerichte punten. Met deze werktuigen wordt de eischaal opengereten. De over de lengteas opengereten eierschaal wordt met veel bekentrekken als een pakketje uitgespuwd.

Het is een fascinerende schouwspel... voor wie het te zien krijgt. Want eierslangen vallen niet op hun eten aan als pakweg een rattenslang of boa. Bovendien blijken ze ook al geen al te grote eters en lassen ze soms lange vastenperiodes in. Opvallend is wel, dat ze een verhoogde activiteit en appetijt vertonen, nadat het terrarium met lauw water is besproeid. Maar de dieren mogen absoluut niet vochtig worden gehouden, hoewel de vochtigheidsgraad afhangt van de soort. *Dasypeltis scabra* moet in een droog terrarium worden gehouden, *Dasypeltis fasciata* komt daarentegen voor in West-Afrikaanse regenwouden en moet dus een wat vochtiger terrarium krijgen.

an old birds' nest, for the offering of food, in it. All in all a cosy, save retreat. A light bulb created a day temperature of about 25-27 degrees Celsius. At night the thermostat-controlled heating cable made sure the temperature would not fall beneath 20 degrees Celsius.

Now all I had to do was wait for the snake to show it's famous trick; eating a whole egg. To pull this off the snake has an extremely expendable neck and throat, as well as elongated neck vertebrae that pierce through the oesophagus. The first of these vertebrae are like small razorblades, the last elongated vertebrae have forwards positioned points. With these tools the egg-shell is sliced open. The egg, slit over its length is regurgitated, making a lot of funny faces.

It's a fascinating sight ... for those who get to see it. Because egg-eating snakes don't attack their food the way a rat snake or boa does. On top of that they don't prove to be great eaters and sometimes refuse food for long periods of time. Striking was the fact that their level of activity and appetite increased after the terrarium was misted with lukewarm water. But these animals are not to be kept too humid, even though the required humidity depends on the species. *Dasypeltis scabra* should be kept in a dry terrarium, *Dasypeltis fasciata* however lives in West-African rainforests and should therefore get a more humid enclosure.

The common terrarium literature is pretty optimistic about the size of the eggs that these snakes should be able to devour. Full-grown adults should be able to eat

Over de grootte van de eieren die deze slangen kunnen verslinden, is de gangbare terrariumliteratuur nogal optimistisch. Volwassen dieren zouden kleine kippeneieren eten. Helaas, zelfs de eieren die mijn krielkippen leggen - en die zijn aanmerkelijk kleiner dan de eieren die in de supermarkt te koop zijn - bleken zelfs voor een forse *Dasypeltis* te groot. Althans, zij werden versmaad. Kwartel-eieren moesten het zijn. Bij een poelier of delicatessenzaak zijn deze gespikkelde eieren soms te koop. Een volwassen mannetje van *Dasypeltis scabra*, dat ik tijdelijk te leen had, kon zelfs de kwartel-eieren maar ternauwernood aan.

Het vrouwtje dat ik in mijn bezit kreeg, werd mij verkocht als *Dasypeltis inornata*. Deze soort komt voor in Zuid-Afrika in het zuidoostelijke deel van Transvaal, Natal en de zuid-oostelijke Kaaprovinsie (Port Alfred). Deze dieren zijn vaak okergekleurd of licht- tot donkerbruin. De rug is donkerder dan de geelachtige buik. Mijn dier voldeed min of meer aan deze beschrijving, maar ik kreeg argwaan, toen ik in het boek *Snakes Photoguide* van Chris Mattison een foto zag van een *Dasypeltis medici*. Die leek toch wel verdomd veel op mijn dier! Aan de hand van een vervelling heb ik toen de beschubbing geteld. Het aantal ventralen (buikschubben) dat ik telde, kwam uit op 244, het aantal subcaudalia (schubben onder de staart) lag op 53. Vrouwtjes van *Dasypeltis inornata* hebben volgens de vakliteratuur 219-237 ventrale en 69-84 subcaudale schubben. Bij *Dasypeltis medici* liggen die aantallen op respectievelijk 237-259 en 71-80. Het was dus geen *Dasypeltis inornata*, maar gezien het aantal subcaudalia kon het ook geen *Dasypeltis medici* zijn. De soort die wel

small chicken eggs Unfortunately, even the eggs laid by my dwarf hen -which are significantly smaller than eggs for sale at the supermarket- proved to be too big for even a big *Dasypeltis*. Or so, they were not accepted. Quail eggs is what it had to be. Poulterers or delicacy stores sometimes have these spotted eggs for sale. An adult male *Dasypeltis scabra*, that I had on loan temporarily, even struggled with quail eggs.

The female I got was sold to me as *Dasypeltis inornata*. This species lives in South-Africa in the south-eastern part of Transvaal, Natal and the south-eastern Kaap-province (Port Alfred). These animals are often ochre coloured or light to dark brown. The back is darker than the yellowish belly. My animal more or less fits this description, but I started to doubt when I saw a picture of a *Dasypeltis medici* in the book *Snakes Photoguide* by Chris Mattison. This animal looked an awful lot like mine! I used the animals shed skin to count it's scales. The number of ventral scales (belly scales) that I counted was 244, the number of subcaudal scales (tail-scales) was 53. According to literature female *Dasypeltis inornata* have 219-237 ventral scales and 69-84 subcaudal scales. In *Dasypeltis medici* these numbers are respectively 237-259 en 71-80. So, it turned out not to be a *Dasypeltis inornata*, but judging by the number of subcaudal scales it could also not be a *Dasypeltis medici*. The species that could be expected was *D. scabra*, the most common species. This species lives in a large part of Africa south of the Sahara were it roams savannahs and lightly forested areas. But the roof of the mouth in *Dasypeltis scabra* is black, while it was pink in my specimens. A pink roof

voor de hand lag, was *Dasypeltis scabra*, de meest algemene soort. Deze komt in een groot deel van Afrika ten zuiden van de Sahara voor op de savannes en in licht beboste gebieden. Maar *Dasypeltis scabra* heeft een zwart gehemelte, terwijl mijn dier een roze gehemelte had. En dat is weer een kenmerk van de *Dasypeltis medici*. Enfin, verwarring dus. Omdat een vrouw alleen ook maar een onbestorven weduwe is, heb ik geprobeerd een man te bemachtigen. Van een bevriende terrariumhouder kon ik wel tijdelijk een mannetje van *Dasypeltis scabra* lenen. Het dier - met een zwart gehemelte - begon al vrijwel direct mijn vrouwtje het hof te maken. Het leek er zowaar op dat beide dieren paarden. Maar tot een legsel leidde alle vrijerij niet, zodat ik het mannetje na enkele maanden maar weer naar de eigenaar terugbracht en mijn zoektocht zich concentreerde op het vinden van *Dasypeltis medici*. Want bij hertellingen aan de hand van recentere vervellingen, bleek het aantal subcaudalia toch wat hoger te liggen dan bij mijn eerste telling. Helaas wordt het tellen van het aantal subcaudalia steeds moeilijker naarmate het puntje van de staart verder nadert. Ik kwam dan ook steeds weer op andere aantallen uit!

Na lang zoeken kon ik bij de firma Amrep in Breda 2.2 nakweekdieren uit Duitsland bemachtigen. Het bleek te gaan om een ondersoort, *Dasypeltis medici lamuensis*. Het waren prachtige dieren met een roodbruine rug en een roze buik. Het zou gaan om nakweekdieren uit Duitsland. Hoewel ze niet veel groter dan een potlood en zelfs nog dunner waren, zou het opkweken een fluitje van een cent zijn, aldus de verkoper. Volgens hem moest regelmatig de waterbak een dag lang uit

of the mouth on its turn is found in *Dasypeltis medici*. As you can understand it is confusing.

Because a woman alone is nothing but a widow waiting to die I have tried to get my hands on a male. A befriended terrarium keeper temporarily lent me a male *Dasypeltis scabra*. The animal which had a black roof of the mouth, almost immediately began to hit on my female. It even looked as though the animals were mating. But all this lovemaking did not result in a clutch. Therefore after a couple of months I returned the male to its owner and I concentrated my search on finding a male *Dasypeltis medici*. Because after recounting more recent sheds the number of subcaudal scales turned out to be a little higher than my first count.

Unfortunately counting subcaudal scales becomes increasingly difficult when you reach the tip of the tale. Therefore I kept counting different numbers each time! After a long search I could purchase 2.2 animals that were captive bred in Germany from the company Amrep in Breda (Holland) It turned out to be a subspecies, *Dasypeltis medici lamuensis*. The animals were beautiful with their red-brownish back and pink bellies. I was told the animals were captive bred in Germany.

Even though the animals were not much thicker than a pencil, or even thinner, upraising these animals should be a piece of cake, according to the seller. He told me I should regularly remove the water bowl from the terrarium for a day and after that day replace it with a bowl of egg-yolk. The thirsty snakes would than drink the yolk and take in their food

het terrarium worden verwijderd, waarna na een dag een bakje met eigeel er voor in de plaats moest komen. De dorstige slangetjes zouden dan het eigeel opdrinken en zo hun voedsel binnenkrijgen. Het klonk te mooi om waar te zijn... en dat was het dus ook. Zodra het bakje met eigeel in het terrarium was gezet, kwamen ze er tongelend op af... en kropen er doorheen. Even later was het hele terrarium besmeurd met eigeel. Maar nooit heb ik een jong ervan zien drinken. Ik moest dus een andere oplossing vinden. De gouden tip kreeg ik van een vogelkweker. In de duivensport gebruikt men voor het opkweken van jongen een zogenaamde kropnaald. Dat is een lange, stalen naald die op een injectiespuit wordt gezet. De holle naald heeft aan het uiteinde een klein bolletje met een klein gaatje. Met zo'n kropnaald kunnen de jonge eierslangetjes met geklutst ei worden gedwangvoederd. Het is daarbij van het grootste belang dat er geen luchtbelletjes in de naald zitten. Bovendien mogen de dieren telkens maar met een heel kleine hoeveelheid geklutst ei worden gevoerd, namelijk met ongeveer 0,5 milliliter. Deze hoeveelheid moet uiterst behoedzaam in de bek van de slang worden gespoten. Overigens is het daarbij raadzaam om een handdoek of iets dergelijks onder het slangetje te houden, want meestal slikken ze lang niet alles door en laten ze het restant er uitlopen.

De vier diertjes groeiden redelijk goed en na enige tijd bleken ze groot genoeg om ook kleine vogeleieren aan te kunnen. Ik bood ze kanarie-eieren aan, die ik gedurende enkele maanden in het jaar (voorjaar en begin zomer) bij een bevriende vogelliefhebber kon krijgen. Op dit menu groeiden ze aanzienlijk beter

that way.

It sounded too good to be true, and so it was. As soon as I placed the bowl of yolk in the enclosure they came in flicking their tongue...and they crawled through it. Some moments later the entire enclosure was soiled with yolk, but I never saw any of the young snakes drink from it. A solution had to be found. The golden tip came from a bird-breeder. In pigeon-keeping a so-called crop needle is used in raising chicks. This is a long steel needle that can be mounted onto a syringe. The hollow needle has a small hole in the outer tip. With a crop needle small egg-eating snakes can be force-fed stirred raw egg. It is of great importance that no air is trapped inside the needle.

Furthermore only small amounts of egg can be fed at once, about 0,5 ml at a time. This amount should be injected into the snakes' mouth very gently. It is advisable to do all this over a towel because the snakes usually don't swallow everything and the residue just drips out of their mouth. The four animals grew rather well and after a while proved big enough to handle small bird eggs. For some months of the year canary-eggs were offered that I obtained from a befriended bird keeper. On this diet the small snakes grew significantly better than during the force-feeding period, which of course always causes some level of stress.

As seen in the adults the young proved to be irregular feeders. Sometimes they ate several eggs at a time but it also happened that they were not interested in food for weeks on end.

As the freshness of the offered eggs decreased, they were also less willingly accepted.

When the animals attained a size of

dan met dwangvoederen, dat immers toch met de nodige stress gepaard gaat. Zoals ook volwassen dieren, bleken de jongen onregelmatige eters. Soms aten ze verscheidene eitjes direct na elkaar, maar het kon evengoed gebeuren dat ze wekenlang niet naar het voedsel omkeken. Naar mate de versheid van de eitjes verstreek, nam de appetijt van de slangen af. Toen ze eenmaal een lengte van ongeveer 40 tot 50 centimeter hadden bereikt, aten ze ook parkieteneieren. Deze kon ik gedurende een groot deel van het jaar verkrijgen bij een vogelkweker die zich helemaal op grasparkieten had toegelegd, ongeveer vanaf oktober tot april.

Al met al betekende het toch dat ik gedurende de zomermaanden en een deel van het najaar niet kon beschikken over kleine voegeitjes. Omdat de slangen er echter goed uitzagen en bij het dwangvoederen erg veel verzet boden, besloot ik de dieren gedurende die lange periode gewoon te laten vasten. Immers, ook in de vrije natuur zullen ze er langere periodes zijn dat er geen kleine voegeitjes beschikbaar zijn. En inderdaad blijken *Dasypeltis*-soorten ware hongerkunstenaars.

Ondertussen had ik nog altijd een grote volwassen vrouw van *Dasypeltis medici*, waarbij ik dolgraag een volwassen man zou hebben. Ik bleef dus zoeken en zowaar, na enige tijd kreeg ik respons uit Polen. Iemand bood twee *Dasypeltis medici* aan. We konden het snel eens worden over de prijs en hij zou mij laten weten wanneer de dieren per koeriersdienst naar Nederland zouden komen. Maar helaas, die optie bleek wat al te kostbaar. Dus bood hij aan om de dieren

about 40-50 cm they also ate budgerigar eggs. I could obtain these eggs from a bird keeper that specialised in budgerigars for a large part of the year, from about October to April. All in all it meant that I had no small bird eggs to feed during the summer and part of the fall. Because the snakes looked good and because they really put up a fight during force-feeding I decided to just let them fast the entire period. After all in nature there must also be long periods in which no small birds eggs are available.

Indeed *Dasypeltis* species prove to be masters in the art of fasting. Meanwhile I still had a large female *Dasypeltis medici* that I really wanted to pair with an adult male. I kept looking and finally got a response from someone in Poland. Someone offered me two *Dasypeltis medici*. We soon agreed about the price and he would let me know when he would send the animals to Holland by courier service. Unfortunately, this option proved to be a little too expensive so he offered to have friends of him take the animals to Holland since they regularly visited Holland and Germany. We only had to wait for their next trip. Again he would let me know when I could expect the snakes.

Only a couple of days later the mailman rang with a package from Poland, it contained a video. 'Must be a piece of film about the snakes', I thought, so I could see that it really was *Dasypeltis medici*. Because I didn't own a VCR I put the tape in the closet. Somewhere in the coming days I'd watch the tape at the neighbours'. When in the evening I took another look at the tape it struck me that it was rapped in a lot of sticky tape. At

met kennissen van hem mee te geven die toch regelmatig naar Duitsland en Nederland reisden. Het wachten was op hun volgende trip. Hij zou mij wederom laten weten wanneer ik de slangen tegenmoet kon zien.

Al enkele dagen later belde een postbode aan met een pakketje uit Polen. Er zat een videoband in. Ongetwijfeld, zo dacht ik, een filmpje van de slangen, zodat ik kon zien dat het echt om *Dasypeltis medici* zou gaan. Omdat ik geen video-recorder had, legde ik de cassette zolang op een kast. Een van de komende dagen zou ik de video wel eens bij de buurman gaan bekijken. Toen ik 's avonds nog eens een blik wierp op de cassette, vond ik het toch wel vreemd dat er zoveel plakband omheen gewikkeld zat. Bij nadere inspectie zat er ook geen video in; die was er klaarblijkelijk uit gesloopt. Kennelijk was mijn Poolse connectie zwaar overspannen, oordeelde ik al, en ik stond op het punt om de cassette in de afvalbak te kieperen. Maar toen glinsterde er iets in de cassette... en jawel, er bleken twee kleine slangetjes in te zitten. Tja, een bericht vooraf van de verkoper dat hij de dieren zo zou versturen, was wel handig geweest!

Bij de nieuwe dieren bleek het inderdaad om *Dasypeltis medici* te gaan, zij het dat het om dieren ging die oorspronkelijk in het Zuid-Afrikaanse Natal voorkomen. Hier komt een prachtige variant voor, met een donkere lijn die over de ruggengraat loopt en die regelmatig wordt onderbroken door een heldere, witte stip. Op de flanken bevinden zich ter hoogte van deze stippen korte, diagonale dwarsbandjes.

Jammer genoeg waren ook deze

close inspection I saw that no tape was inside, apparently it was torn out, it thought my Polish accomplice must have lost his mind and I was ready to throw it in the bin. Then something shiny caught my eye ... indeed it where two small snakes in there! A notification that the animals would come by post would have been convenient!

The new animals indeed where *Dasypeltis medici*, although these were animals that originate in the South-African Natal. Here a beautiful form exists with a dark ventral line that is regularly broken by white dots. On it's side at the same height of these spots there are some diagonal bands. Unfortunately these newcomers were also very young and definitely not sexually mature. Dreadfully the large *Dasypeltis medici* was not blessed with eternal life. The animal more and more lost its interest in the food offered and responded slower. Eventually it died. After that I took the other animals from their small housing and I placed them in the 50x30x70 (lxdxh).

The remaining animals did well, but they grew extremely slow! The large *Dasypeltis medici* measured several centimetres across at the length of a meter. The other animals only just measured one centimetre across at this length! Long twigs they were! Therefore I didn't think they would become sexually mature any time soon. Much to my disappointment 2 of the 4 *Dasypeltis medici lamuensis* died. One of the animals- one really staying back in growth and clearly suffering from something - even refused to eat for a long time, and really suffered from the force-feeding I turned to. The

nieuwkomers nog jong en zeker niet geslachtsrijp. Helaas bleek de grote *Dasypeltis medici* niet met het eeuwige leven gezegend. Het dier vertoonde minder en minder interesse in het aangeboden voedsel en reageerde steeds trager. Uiteindelijk stierf het. Daarna heb ik de overige dieren uit hun kleinere behuizingen overgebracht naar het al eerder genoemde terrarium van 50x30x70 (lxbxh).

De overige dieren deden het goed, maar o, wat zijn het trage groeiers. Had de grote *Dasypeltis medici* bij een lengte van ruim een meter een doorsnee van enkele centimeters, de andere dieren hadden bij een lengte van een centimeter of 60 tot 70 nog slechts een lichaamsdoorsnee van krap een centimeter! Lange, dunne sprieten dus. Ik ging er dan ook niet van uit dat zij al spoedig geslachtsrijp zouden zijn. Tot mijn grote teleurstelling gingen ook nog eens twee van de vier *Dasypeltis medici lamuensis* dood. Eén van de dier-tjes - dat in de groei ver achterbleef bij de rest en kennelijk iets onder de leden had - weigerde geruime tijd zelf te eten en leed duidelijk onder stress bij het dwangvoederen. De ander is hoogstwaarschijnlijk aan voedselvergiftiging bezweken, hoewel *Dasypeltis*-soorten de eieren voor ze te verorberen aan alle kanten betongelen om de versheid vast te stellen.

Maar toen ik de Poolse *Dasypeltis medici* bijna anderhalf jaar in mijn bezit had, zag ik het vrouwtje snel in omvang toenemen. Gelukkig, het beestje wordt volwassen, was mijn eerste gedachte. Eindelijk zou ik dit dier kunnen voeren met kwartel-eieren, die het hele jaar door bij de poel-lier verkrijgbaar zijn. Helaas, de toegenomen omvang had weliswaar te

other animal most likely died from food poisoning, even though *Dasypeltis*-species always thoroughly smell the eggs prior to eating to determine its freshness. But, when the Polish *Dasypeltis medici* were in my collection for nearly one-and-a-half year the female started to bulk in size rapidly. Fortunately the animal is turning adult was my first reaction. A last I would be able to feed this animal quail eggs that were available year round from the poulturer. Unfortunately the gained size did relate to her adulthood, but was only temporarily.

On august 1st 2000, 4 elongated eggs were found on a difficult place. I had to break out the back of the enclosure to transfer the eggs to an incubator. As you would expect this was a difficult task, especially since the eggs may not be turned in any way. The eggs were placed on moist vermiculite at a constant temperature of 29 degrees Celsius. Or at least that was what I intended. Three times the electricity failed and at one time temperature even dropped to 19 degrees Celsius. Inevitably two of the four eggs started to form fungus on them. I was extremely happy when on October 8 2000 I found a youngster crawling through the incubator. The other egg meanwhile collapsed as well and started to form fungus. The youngster was born in a time that no small eggs were available so I only had budgerigar-eggs available. These were by far too large for the 17 cm worm. This animal also had to be force-fed using the cropneedle. I force-fed it about once every two weeks and I only started it when the animal was about a month old.

Here I trusted in literature (Ralf Hermann)

maken met volwassenheid, maar de toegenomen omvang bleek slechts tijdelijk. Op 1 augustus 2000 lagen er op een onmogelijke plek in het terrarium vier langwerpige eieren. Ik moest de achterwand er uitslopen om het legsel in een incubator over te brengen. Het laat zich raden dat dit een lastige klus was, zeker omdat de eieren niet meer mogen worden omgedraaid. De eieren werden op vochtig vermiculiet bij een constante temperatuur van 29 graden Celsius bebroed. Althans, zo had ik het graag gehad. Maar tot drie keer toe viel tijdens de broedperiode de elektriciteit uit, waarbij de temperatuur een keer zelfs tot 19 graden zakte. Het kon niet uitblijven: twee van de vier eieren beschimmelden. Ik was dan ook wat blij toen op 8 oktober 2000 een jong slangetje in de incubator rondkroop. Het andere ei was ondertussen ook verschrompeld en begon eveneens te beschimmelen.

Het jonge slangetje was geboren op een moment dat ik geen kleine eieren kon krijgen en ik was aangewezen op parkieteneieren. Die waren echter veel en veel te groot voor dat superdunne wurm van pakweg 17 centimeter. Ook dit diertje moest dus uiterst behoedzaam worden gedwangvoederd met behulp van een kropnaald. Dat deed ik gemiddeld eens in de 2 weken, en ik begon er pas mee toen het diertje al één maand oud was. Daarbij vertrouwde ik op mededelingen in de literatuur (Ralf Hermann) dat eierslangen, nadat zij uit het ei zijn gekropen, verscheidene maanden zonder voedsel kunnen zonder gewicht te verliezen! Toen het nakweekslangetje ruim een half jaar oud was, heb ik het samen met de overige dieren verkocht aan een Dasypeltis-specialist in Duitsland. De reden laat zich

telling me that freshly hatched egg-eating snakes can go months without food without losing weight! When the animal was more than 6 months old I sold it, along with the remaining animals, to a Dasypeltis-specialist in Germany. The reason probably is obvious; even now the animals were large enough the refused to eat quail eggs, and I was forced to travel all through the country to beg for canary- and budgerigar eggs. I even thought of keeping zebra finches or budgerigars myself, but finally decided not to go that far.

Translation Dutch-English: Siebren Kuperus.

English corrections: Lawrence Smith

raden: zelfs nu de dieren volwassen waren, vertikten ze het om kwar-teleieren te eten en bleef ik genoodzaakt stad en platteland af te reizen om eieren van kanaries en parkieten bijeen te bedelen. Ik heb zelfs nog overwogen om desnoods zelf zebra-vinkjes en parkieten te gaan houden, maar daar heb ik uiteindelijk van af gezien.

Literatuur

Golder, Friedrich: *Schlangen*, Grundlagen erfolgreicher Haltung und Zucht. Frankfurt am Main, 1996.

Hermann, Ralf: *'Anmerkungen über eine unerwartete Nachzucht der ostafrikanischen Eierschlange Dasypeltis medici lamuensis'*. Sauria, Berlijn, 16 (3): 3-9, 1994.

Kulmus, Heinz: *'Zu Haltung und Nachzucht von Dasypeltis scabra'*. Salamandra, Bonn 20 (1): 11-20, 1984.

Kulmus, Heinz: *'Einige Anmerkungen zur Zucht und Haltung von Eierschlangen'*. Herptofauna, 7 (36), 1985.

Mattison, Chris: *Snakes Photoguide*. Glasgow, 1995.

Trutnau, Ludwig: *Schlangen, deel 1*. Stuttgart, 1979.